

DETECTIU 3000

Una màquina de l'associació Estructures 3000

Carregant el diagnòstic dels 4 casos...

DETECTIU 3000

Soc Detectiu3000 una màquina dissenyada i construïda pel col·lectiu Estructuras3000 que detecta i resol casos misteriosos i paranormals entorn la feina en col·lectiu del sector cultural. Extrec les problemàtiques comunes dels testimonis que m'arriben des de les xarxes de la PAAC.

Digue'm, quins són els teus fantasmes?

Per llegir en [CAT](#)

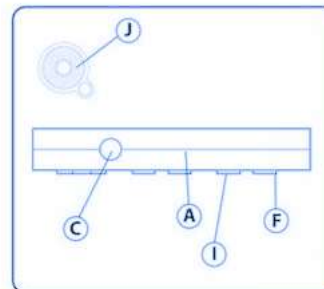
Para leer en [CAST](#)

MANUAL D'ÚS

Notes prèvies a l'ús.

Assegureu-vos que heu retirat tot el material d'embalatge del producte.

El fabricant ETRESMIL no es fa càrrec dels danys que puguin resultar de l'ús inadequat o desinformat de la màquina **Detectiu3000**.

1r PAS

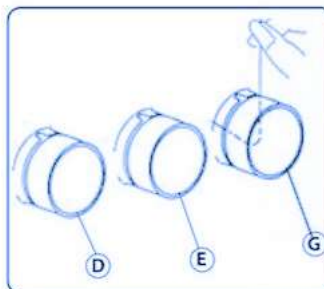
Encendre la màquina J.

Gireu el selector C fins a la posició "Cas Obert".

Introduir **comentari fantasma** a la ranura d'entrada A (deixeu el comentari a la història d'Instagram de la PAAC).

Si voleu afegir més comentaris o casos introduir-los per la ranura d'entrada i girar selector F fins a la posició "Recopilació" I.

Un cop introduït el comentari, gireu el selector F en mode "Lectura".

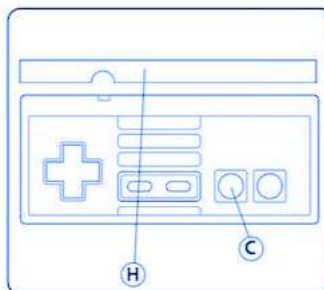
2n PAS

Per obtenir la problemàtica comuna del cas obert gireu el selector F fins al mode "Revelació".

Ajustar "profunditat, politització, ironia, abstracció i imaginari" selectors D, E i G.

Encendre el mode "visibilitzar connectors".

El temps d'espera necessari per a la resolució del cas varia entre una i dues setmanes segons la complexitat d'aquest.

3r PAS

Després del termini de temps determinat l'aparell donarà senyals lluminosos de finalització.

Girar el selector C fins al mode "diagnòstic visual".

La resolució del cas sorgeix de la ranura de sortida H i serà publicada al perfil d'instagram de la PAAC.

CAS 1 REONEIXEMENT INSTITUCIONAL I RETRIBUCIÓ ECONÒMICA DELS COL·LECTIUS [AQUÍ](#)

CAS 2 RELACIONS DE PODER DINS DELS COL·LECTIUS [AQUÍ](#)

CAS 3 ESTÈTICA PLURAL [AQUÍ](#)

CAS 4 COÀGULS, CONFORMISMES I PRIVILEGIS [AQUÍ](#)

CAS

TESTIMONI

Hola Detectiu 3000, voldriem que ens recopilèssis informació sobre el
RECONeixEMENT INSTITUCIONAL CULTURAL I LA RETRIBUCIÓ
ECONÒMICA DE LES PRÀCTIQUES ARTÍSTIQUES COL·LECTIVES. Gràcies.

DETECTIU 3000

DEMANANT **TESTIMONIS PER LES XARXES** DE LA PAAC...

DETECTIU 3000

OBRINT EL PRIMER CAS...

DETECTIU 3000 HA RECOPILAT AQUESTA INFORMACIÓ:

TESTIMONIS

Quasi mai en convocatòries es contemplen +1 sou. Treballar en col. vol dir dividir el sou d'un :(

TESTIMONIS

Encara em falta per veure una beca amb estada amb possibilitats de ser més d'un per dotació

TESTIMONIS

En un col·lectiu de 2 ja vam començar a trobar problemes a la uni, on no acceptaven treball col·lectiu

Testimonis

com es fa un contracte en col·lectiu?

TESTIMONIS

x una curaduria de +/- un any pagaven 400€ d'honoraris a repartir entre dos...

Testimonis

la pregunta es, es paga proporcional? 1px 1 preu 2px es multiplica x2 3px x3????

TESTIMONIS

Factura una persona pero després la declaració de renda es una putada

--- (1) REONEIXEMENT INSTITUCIONAL CULTURAL I RETRIBUCIÓ COL·LECTIVA.

1.1 Reconeixement Institucional de les pràctiques col·lectives.

Les estructures administratives i fiscals mostren una falta de reconeixement i comprensió cap a la professionalització dels artistes en general. Però es fa encara més complex si es tracta en el context laboral de les pràctiques i produccions col·lectives.

La majoria dels col·lectius artístics estan formats per artistes a temps parcial o amb oportunitats laborals molt esporàdiques per múltiples raons, però la més compartida és la impossibilitat de ser artista a conseqüència d'uns rendiments irregulars i a més a més d'haver de pagar mensualment la quota d'autònom. Aquesta situació comuna a tot el col·lectiu artístic mostra la impossibilitat de treballar com a artista i viure de la nostra professió. D'aquesta manera podem entendre la col·lectivització dels artistes com un possible símptoma i defensa de la nostra condició laboral i els nostres drets.

El cos institucional també mostra un desconeixement de les dificultats i complexitats concretes que pateixen les pràctiques col·lectives per fer-se sostenibles. La relació de dominació entre qui paga, qui finança i qui treballa al sector cultural es afectada per les condicions ja comentades que impacta majoritàriament sobre l'artista o els col·lectius artístics en la relació laboral.

Si el 80% d'artistes no han vist mai un contracte, quants col·lectius artístics hauran experimentat tan sols bones relacions laborals? El principi de la nostra experiència de professionalització com a artista es realitza sovint des de les formes col·lectives amb intencions de compartir recursos, aprenentatges i projectes per fer front a un context de supervivència i competència per les oportunitats laborals del sector. És en aquest context d'iniciació on generalment augmenten les males pràctiques laborals o una certa explotació de la condició d'estudiant d'arts per oferir una oportunitat d'accés al circuit artístic. També, d'artistes que conviden a estudiants o artistes joves per a dur a terme una acció col·lectiva on només acaba cobrant l'artista professional i realitzant un contingut cultural de grans dimensions. Les pràctiques col·lectives són també espais que faciliten les possibilitats d'explotació i es tornen potencialment un bon caldo de cultiu per les males pràctiques.

1.2 Comprensió sobre la funció social col·lectiva.

Hi ha un desconeixement sobre la funció i el valor de les formes d'organització comunitàries. Aquestes són plataformes de politització, d'enunciació, d'ajuda, de visibilització, d'aprenentatge alternatiu i de redistribució de capital, per tant, tenen una raó social per la seva proliferació i subsistència col·lectiva en el context cultural del qual participa.

Aquest desconeixement contribueix al poc reconeixement i poca adaptabilitat de les estructures institucionals, fiscals i laborals de la integració dels col·lectius plenament a aquests drets i serveis.

Les organitzacions comunitàries i col·lectives exerceixen una influència positiva en el seu entorn local, contribuint a millorar la qualitat de vida i promoure la participació cívica. Aquesta influència augmenta les oportunitats d'accés a les pràctiques artístiques per a aquells que no en són professionals.

La funció social col·lectiva també està vinculada intrínsecament a principis ètics de cooperació. Aquesta ètica es basa en valors fonamentals com la solidaritat, la transparència i la responsabilitat col·lectiva. L'enfocament ètic, no només reforça l'efectivitat de les organitzacions comunitàries en la consecució dels seus objectius, sinó que també contribueix a construir una base sòlida de confiança i respecte mutu entre els membres de la comunitat.

1.3 Alternativa a la predominança de les lògiques de producció individual.

En les pràctiques artístiques i en el seu context formatiu ha predominat de manera central la normalització de la individualitat com a eix creatiu, produint un procés de subjectivació i un context cultural dominat per les produccions i les expressions artístiques individuals.

Aquesta normalització de la individualitat en el sector artístic posa un fort èmfasi en la capacitat dels artistes per desenvolupar una identitat única i presentar perspectives

"originals" com a marques atractives per la indústria cultural i el mercat de l'art. Això produeix una lògica dominant des d'on es pensa les pràctiques artístiques i com a conseqüència afecta l'accés de la producció cultural per part dels col·lectius. Un exemple molt comú és pagar-li a un col·lectiu el mateix que a un artista, suposant que actua la mateixa lògica productiva i ignorant les complexitats de les feines reproductives.

La competència normalitzada en el sector artístic sovint es veu exacerbada per les condicions precàries que caracteritzen el nostre sector. Els artistes es veuen obligats a competir no només per la seva promoció, sinó també per les oportunitats limitades, els recursos escassos i les condicions laborals inestables.

La inseguretat financera, la manca d'assegurances socials i les limitacions en el finançament cultural contribueixen a la precarietat general dels artistes. Això pot generar tensions entre la necessitat de conformar-se amb les expectatives establertes pel mercat i la indomable aspiració de mantenir la integritat artística personal.

L'estat de competència dins del sector artístic es veu sovint influït pel que pot ser descrit com un cert darwinisme social o pel concepte de meritocràcia i selecció natural. Per aquesta raó és important reconèixer i abordar les desigualtats i les limitacions d'aquest model. L'establiment de pràctiques més inclusives, la promoció de diversitat i l'accés equitatiu als recursos són passos essencials per garantir que la competència no sigui un obstacle insuperable per a la diversitat i la riquesa creativa en el món artístic.

1.4 Cobrar en col·lectiu des de les estructures d'una entitat jurídica.

A raó de la falta d'estructures i models econòmics per l'activitat en col·lectiu, és necessari trobar estratègies d'acció política i formes de cooperativisme. L'associacionisme, com una de les possibles vies d'actuació, pot oferir respostes davant d'aquest paradigma o, almenys, per assentar les bases d'estratègia i organització d'acció política.

Triar una forma fiscal per facturar conjuntament pot resultar complicat. Les associacions ofereixen avantatges fiscals, però perquè en lloc de centrar-se en l'activitat econòmica, es centra en la raó social i el seu retorn. L'associacionisme al sector cultural podria resultar el vincle que connecti l'àmbit cultural i artístic a través del retorn social amb la ciutadania. Cal recordar que el treball artístic fet en entitats jurídiques associatives no són, d'entrada, treballs de voluntariat i, per tant, poden ser retribuïbles.

Es recomana buscar assessorament legal i fiscal per saber els procediments, les regulacions i els requisits requerits. Com també informar-se d'altres formes com les cooperatives o la comunitat de béns per autònoms.

//Per a més recursos com el Manual d'Art i Legislació clic [aquí](#) o el Manual de Bones Pràctiques en les arts visuals clic [aquí](#).

Par a consultar els Estatuts de l'Artista de la PAAC clic [aquí](#) o més recursos de bones pràctiques de la PAAC clic [aquí](#).

Par a accés a la Caixa d'Eines per a processos col·lectius de TE(N) CUIDADO clic [aquí](#) //

CAS

TESTIMONI

Detectiu 3000, existeixen les **RELACIONS DE PODER** dins dels col·lectius?

DETECTIU 3000

DEMANANT **TESTIMONIS PER LES XARXES** DE LA PAAC...

DETECTIU 3000

OBRINT EL PRIMER CAS...

DETECTIU 3000 HA RECOPILAT AQUESTA INFORMACIÓ:

En treballs encol·lectiu
sempre he trobat situacions
de poder

Col·lectius i relacions de poder

Proyectos sociales,
feministas, queer.... Que a
una no le pagan

Col·lectius i relacions de poder

El principal problema és la
desconeixença d'aquestes, no per
tenir càrrecs oficials no existeixen

Col·lectius i relacions de poder

En un proyecto de cine
independiente que se quería
diverso y que no lo logró (perso

Col·lectius i relacions de poder

nas blancas, con estudios)
se plantearon las cuotas
étnicas. Solucion efectiva ?

S'ha de procurar que el col·lectiu
sigui conscient d'elles però no
són necessàriament dolentes

Col·lectius i relacions de poder

També he escoltat:
relacions de conveniència o
relacions de dependència...

En mi experiencia trabajamos
bajo iniciativas propias
desarrolladas individualmente y
apoyadas en colectivo. Era muy
fácil que siguiéramos la lógica
"quien más hace, más poder
tiene" e inevitablemente eso se
transformaba en más dinero, más
visibilidad dentro y fuera del
colectivo. Estaba muy cabron, sin
embargo había actividades y
objetivos que trabajamos con
perspectiva de género o
propiamente feminista que nos
ayudaban a repensar-nos

Hay personas que ejercen poder
y no admiten que lo tienen.
Incluso se alteran y se ponen a la
defensiva.

Col·lectius i relacions de poder

Se reproducen estructuras de
poder (machismo, racismo,
clasismo) en las dinámicas col.

--- (2) RELACIONS DE PODER ALS COL·LECTIUS

2.1 Podem arribar a entendre el poder de manera regenerativa?

L'àmbit col·lectiu i artístic no és una excepció a les lògiques de poder (classisme, racisme, masclisme, edatisme) ni les relacions desiguals que poden derivar en injustícies o abusos de poder.

Ara bé, el poder és intrínsec a les relacions socials i conseqüentment a les lògiques col·lectives. Però, més enllà d'anul·lar o negar l'existència de les relacions de poder, és necessari repensar formes de poder que surtin d'una lògica de suma zero. És a dir que el poder transcendeixi la concepció estàtica i desigual que s'entén com alguna cosa que es té o no es té i que s'acompanya d'una forma d'exercici violent a través de la força.

2.2 Com s'agencya el poder sobre en els col·lectius?

Les institucions i agents socials ensenyen, reproduïxen i normalitzen aquestes relacions de poder "suma zero". Les institucions i estructures de relacions socials com el nucli familiar, el treball, l'escola, l'acadèmia i els mitjans de comunicació reproduïxen i inciten un poder disciplinari que s'articula al voltant del binarisme inferioritat/superioritat.

En el mitjà artístic, totes aquestes estructures de poder o de violència, es tradueixen en àmbits de classe (accessibilitat a la creació cultural/artística), de gènere (hyper visibilització masculina en les Arts, i invisibilització e hypersexualizació de les dones) o estàndards colonials (categorització de Belles arts o artesanía de pràctiques artístiques no occidentals), sumant amb totes les altres estructures de discriminació o dominació.

En aquest sentit aquest tipus de poder no sols fixa una estructura desigual, sinó que a través d'un poder simbòlic i insidiós impedeix que sorgeixi conflicte i legitima un ordre determinat de poder. Aquesta forma de poder "sobre" es basa en procediments implícitament acceptats i indiscutibles que, en demarcar les qüestions susceptibles de decisió d'aquelles que no ho són, beneficien sistemàtica i rutinàriament a uns certs individus i grups a costa d'uns altres.

Als col·lectius, aquestes relacions de poder poden ser explícites (jerarquies basades en gènere, edat, raça-ètnia, capital social i/o econòmic) o implícites (monopolització de la paraula, utilització desmesurada de l'espai...). En qualsevol cas, estableixen i reforcen una determinada estructura. A més, les relacions de poder o de violència en espais o estructures que volen oferir alternatives d'organització, creació o funcionament es tornen més insidioses. És a dir que les relacions de poder o de violència es manifesten de maneres més subtils, però mantenint determinada estructura o statu quo.

2.3 Es pot fer ús del poder per alterar les relacions de dominació sobre altres?

Davant aquest pressupost, és necessari que en els espais en els quals es prioritzen lògiques col·lectives i horitzontals, es generin altres maneres de poder contrahegemònic. Particularment repensant el poder com un component intrínsec a les relacions, però des d'un espectre no violent i que surti d'una lògica de dominació. Així, el poder contrahegemònic es relaciona amb el poder "generatiu", és a dir el "poder per a" i el "poder amb" i no el "poder sobre".

Com ja s'ha esmentat, en els espais o organitzacions col·lectives alternatives, les relacions de poder poden veure's menys evidents que en estructures on les relacions de poder són evidents o obertament acceptades. És per això que és particularment rellevant analitzar i examinar sovint quines relacions de poder s'estan formant o assentant en els nostres col·lectius, així com imaginar i posar en pràctica altres formes de poder.

Per a tal, és vital prioritzar l'enteniment del poder com allò que tenen algunes persones per a estimular l'activitat d'unes altres i elevar la seva condició: és a dir empoderar-se. Així com la capacitat de ser i de fer, d'alterar les relacions o estructures de poder més que de domini sobre altres. Fent ús del poder com una eina que permet canviar una situació d'opressió i no un mitjà d'opressió sobre altres persones.

2.4 Poden les estructures deliberatives i dialògiques canviar les dinàmiques de poder?

Una de les eines que ens permeten analitzar o pertorbar les relacions de poder són els processos dialògics o deliberatius (assemblees, debats, posades en comú...). Els processos deliberatius o dialògics, dins del món acadèmic es consideren com una eina per a reduir la desigualtat en la presa de decisions, i redistribuir el poder (simbòlic, cultural...) a través del diàleg.

Ara bé, el mer ús de tals mètodes no asseguruen un canvi en les dinàmiques relacionals. Com pot notar-se quan es participa d'aquestes lògiques, existeixen tendències expositives a prendre més o menys la paraula, a utilitzar un cert vocabulari abans que un altre, a dedicar-li més o menys temps a una explicació, a introduir referències en el discurs, a parlar en diferents tons i intensitats o fins i tot a utilitzar diferents accents. Totes aquestes idiosincràsies, que semblen mancar de caràcter subjectiu, són claus perquè el col·lectiu acabi validant unes certes posicions, les unes per sobre de les altres, en un debat o una assemblea.

Aquests factors com el poder d'influència, l'eloqüència, el to de veu (més agut o greu) o els diferents idiomes poden mantenir les estructures de poder existents reforçant encara més a qui ja té privilegi. L'habilitat per a comunicar-se amb destresa i dominar el llenguatge poden atorgar més poder a qui ja el tenien. A més, les diferències lingüístiques poden excloure a altres sectors.

Alice Siu Directora Associada de Deliberative Democracy Lab, conclou en els seus estudis en Stanford, que en un procés deliberatiu el poder d'influència d'un home blanc, per les

referències que tenim de les grans figures oradores, serà major podent prendre tota l'atenció i tornar el seu argument central. Remarca del seu estudi, que encara que tan sols hi hagi un home en la deliberació el seu punt tindria més força que la de tota la resta.

2.5 Quins mecanismes podem fer servir per redistribuir el poder d'un col·lectiu?

Sumant, en l'àmbit artístic estem atravesadxs per l'hegemonia de les lògiques de representació "individuals". Encara es parla de col·lectius com si fossin propietat de la figura pública dominant del grup. Fins i tot se li dona una visió paternalista d'aquells agents que van fer possible la constitució i creació del grup com a producció individual. Reduint així, als col·lectius com a resultat d'una brillant acció originària d'un individu.

Existeixen unes certes eines que ens permeten revelar els mecanismes de poder, així com acostar-nos a formes de poder regeneratiu. La comunicació no violenta amb mediadors de presa de paraula permeten per exemple una repartició de la paraula que es vol més equitativa. La tècnica del "clima general" en els mitjans col·lectius, permet al seu torn incorporar i normalitzar les cures dins de relacions laborals o artístiques, en prendre coneixement de l'estat emocional/social de cada persona.

//Per a tenir accés a la Caixa d'Eines per processos col·lectius de TE(N) CUIDADO click [aquí](#).

Per més recursos sobre nocions de poder regeneratiu de Naila Kabeer click [aquí](#) i sobre el concepte de poder "per" de Jo Rowlands, click [aquí](#).

Per més informació sobre el poder de influència al discurso d'Alice Siu, click [aquí](#).

Per tenir accés al Manual de Bones Pràctiques en Arts Visuals, click [aquí](#).

Para consultar els Estatuts de l'Artista de la PAAC click [aquí](#).

Per més recursos de bones pràcticas de la PAAC click [aquí](#) //

CAS

TESTIMONI

Detectiu3000 per què quan es treballa en col·lectiu apareix una **ESTÈTICA PLURAL?**

DETECTIU 3000

DEMANANT **TESTIMONIS PER LES XARXES** DE LA PAAC...

DETECTIU 3000

OBRINT EL PRIMER CAS...

DETECTIU 3000 HA RECOPILAT AQUESTA INFORMACIÓ:

Muy seguido pasa que una estética de una persona es la raíz de un proyecto colectivo y el resto continúa en esa estética a pesar de querer pasar por procesos de creación estética colectiva

tambien es posible que un grupo de personas se agrupen con motivos esteticos. personas que tengan interés en la misma tecnica que podria derivar en cierta estetica.. tambien esto tiene bastante sentido a efectos practicos de taller... ej ventilacion, ruido, espacio

a vegades sentim que no s'enten la nostra imatge perque no es clara i nitida. al compondre una imatge que contempla moltes veus la seva complexitat augmenta visualment i de significat

també depèn de quins rols s'estableixin. es molt diferent posarse a treballar sense saber qui farà que i aquests es van establint a mesura que es treballa. o en un altre cas que comencis a treballar sabent que x persona es el director de la pel·lícula, i el de maquillatge. (es això també un fer col·lectiu?) (crec q es molt difícil treballar estrictament sense rols, encara que no estiguin escrits i se sobreentenguin)

Cas 3: Estètica Plural

És important no generar una marca identitària que després constrenyi les possibilitats estètiques

aquí tb entren temes de accessibilitat, fer comprensible es tb fer accessible a + gent

o maybe es fa un tipus de feina en el qual la estetica tampoc es lo primordial i se li dona mes importancia a una altre aspecte (ej. el fet de reunir-se) i la estetica podria passar a segon pla

Cas 3: Estètica Plural

Moltes vegades es fa una barreja o collage de les maneres de treballar que té cadascú

--- (3) **ESTÈTICA PLURAL:**

3.1 Pràctiques artístiques regides pel binarisme lletjor/estètic.

Els mons sensibles i estètics estan històricament basats en la dicotomia bellesa-lletjor que s'inscriu en els binarismes que regeixen les estructures socioculturals en les quals vivim (home-dona, civilització-barbàrie, urbà-rural, vàlid-invàlid...).

Aquests binarismes han invisibilitzat la diferència i la diversitat del que es viu i entén per estètic. L'estètica és llavors una categoria conceptual codificada des dels discursos dominants que s'exerceix com a dispositiu de marginalització i d'exclusió. Deixant fora del que es valora com a "bell" a unes certes creacions comunitàries o produccions col·lectives que ofereixen alternatives estètiques plurals. Efectivament, aquestes no tenen el mateix reconeixement estètic ni legitimació social com les estètiques individuals o hegemòniques.

El mitjà artístic reproduïx determinades estructures de poder i valora unes produccions sobre unes altres. A l'ésser la categoria de "estètic" una construcció social comporta una alta càrrega política, un concepte conduït per determinants soci-històrics. Es destaquen particularment estàndards classistes sobre el que és *hegemònicamente considerat com a bell així

com determinats estàndards colonials i/o racistes a través de la categorització de "Belles arts" o "artesanía" de pràctiques artístiques no occidentals.

3.2 Les estètiques plurals com a obertura relacional i contrahegemònica.

Les estètiques plurals poden servir per a una certa obertura de possibilitats relacionals. Les lògiques de creació i creativitat col·lectives possibiliten la revisió dels mecanismes hegemònics de producció d'allò sensible així com les seves plataformes de circulació. Treballar el que es plasma des de la pluralitat, el dissens i les friccions, permet articulacions creatives grupals entre el que ens fa iguals i diferents.

Aquesta producció artística col·lectiva escapa de la lògica individualista que empapa la categoria estètica, afavorint el procés d'obertura i experiència comunitària. La lògica de creació col·lectiva s'inscriu igualment en un enteniment del capital, de la tècnica i dels coneixements com a col·lectius. Així, es deixa en un segon pla la descodificació clara, nítida o hegemònicament bella per a desplaçar-se cap a un espai de les relacions i els vincles.

D'aquesta manera, crear des de la coautoria, les tendències horitzontals i les relacions entre professionals i no-professionals és donar importància a l'accessibilitat del pensament i la producció artística.

3.3 Estètica col·lectiva.

La creació col·lectiva cultural permet el desenvolupament d'obres artístiques frankensteins. Treballar l'estètica en conjunt no permet tractar-la sobre la base d'un règim únic, perquè sinó una estètica s'imposaria per sobre de la resta anul·lant tot treball col·lectiu. Regir la construcció creativa sobre la base de la normativa del "bell" comporta seguir la línia individualista que permet reconèixer estils i autories. Una estètica relacional que abandona els cànons ortodoxos i limitadors permet explorar altres estètiques. Aquestes no se centren tant en el seu resultat final, sinó més aviat, en el seu procés.

La relació col·lectiva i la producció d'imatges o imaginaris no espera una descodificació clara i nítida sinó que esdevé potència d'obertura i experiència comuna.

CAS

TESTIMONI

Detectiu 3000, com fer que els moments de **coàgul o dissens** siguin més **transformatius que conflictius** en els col·lectius?

DETECTIU 3000

DEMANANT **TESTIMONIS PER LES XARXES** DE LA PAAC...

DETECTIU 3000

OBRINT EL PRIMER CAS...

DETECTIU 3000 HA RECOPILAT AQUESTA INFORMACIÓ:

passa tant dins com fora d'un
collectiu. dins del treball
collectiu les opinions diverses
dificulten sovint la feina donat
que es torna mes complexe. tot i
aixi, frases com "no sobre
problematitzem" deixen
dissidencies i malestars enrere
fomentant allò mes acceptat del
moment

fora del collectiu i en relacions
laborals solen apareixer
personatges fantasmagorics que
atravessen les persones per tal
d'arribar a un "bon port". un port
que es projecta i no permet
incisions

Coàguls, privilegis i conformismes

M'he sentit ridiculitzat per
posicionar-me criticament
davant agents institucionals.

Privilegis i conformismes

Negar els problemes és
tant negatiu com convertir-
los en el centre.

Coàguls, privilegis i conformismes

en situacions de negociacio
penso que hagues tingut
mes influencia sent + gent

Coàguls, privilegis i conformismes

La postura defensiva que agfen
majoritàriament els agents institu.
davant el dubte és revelador

Privilegis i conformismes

Cal treballar discordàncies i
malentesos per trobar
punts en comú.

--- (4) COÀGULS, CONFORMISMES I PRIVILEGIS

4.1 El conservadorisme.

Quan es posa en qüestió un determinat ordre (social, polític, organitzacional) la resposta és, sovint, un rebuig cap a aquest pensament crític per agents als quals l'ordre en qüestió no els sembla problemàtic o particularment injust. És a dir, que en els moments crítics, s'assisteix a una polarització entre una part que busca conservar l'*statu quo*, i una altra que busca sacsejar una determinada estructura.

Al quadre de les pràctiques col·lectives i en els moments de transició entre un determinat pensament, ordre o estructura, el procés dialògic es torna un terreny conflictiu, però pot ser al seu torn potencialment una transformació o canvi amb les seves justes cures.

4.2 Gubernamentalitat i sostenibilitat.

Els processos dialògics comporten els conceptes de "gubernamentalitat" i/o "sostenibilitat". Aquests termes són els que permetran connectar l'espai de la resistència amb la dimensió "ètica", com pot ser: consensuar estant en dissens.

El consens del dissens es tracta d'una aproximació cap al terreny comú que entén les perspectives múltiples i els acostaments dissidents no com a contraris o oposats sinó com a

complementaris. El consens de saber que mai podrem trobar-nos en un "consens global" que es projectava unificador i silenciador permet, ara, múltiples acostaments i respostes.

Donar una contestació consensuada comporta anul·lar la pluralitat de les opinions. De manera clàssica o tradicional, s'entén que replicar unànimement en una deliberació augmenta la cohesió del conjunt, però lluny d'acostar punts, es cancel·len posicions per a legitimar les que normalment ja estan més acceptades i resulten menys problemàtiques.

4.3 Consens de dissens.

Aquest canvi de perspectiva en la noció del poder del discurs facilitarà integrar les línies de fugides en els "processos de subjectivització" i permet al seu torn noves maneres de pensar, actuar i sentir.

Les bones pràctiques articulen les tècniques de poder i les tècniques de si mateix (de posada en qüestió de si i el seu propi entorn) un tipus de resistència tant ètica com política que subverteixen les organitzacions de poder estabilitzades localment i, per tant, afecten d'una manera transformadora les possibilitats d'acció dels altres.

La potència de la col·lectivitat en el context artístic pot articular un ús crític del pensament sobre aquelles forces que abusen de les relacions de dominació.

La producció d'imaginari i de modes de vida alternatius exploren el desenvolupament de dispositius socials diversos que sacsegen els privilegis o els coàguls institucionals que s'instal·len en la passivitat política de canvi.

CASO 1 RECONOCIMIENTO INSTITUCIONAL Y RETRIBUCIÓN ECONÓMICA DE LOS COLECTIVOS [AQUÍ](#)

CASO 2 RELACIONES DE PODER DENTRO DE LOS COLECTIVOS [AQUÍ](#)

CASO 3 ESTÉTICA PLURAL [AQUÍ](#)

CASO 4 COÁGULOS, CONFORMISMOS Y PRIVILEGIOS [AQUÍ](#)

CASO

TESTIMONIO

Hola Detective 3000, quisiéramos que nos recopiles información sobre el
**RECONOCIMIENTO INSTITUCIONAL CULTURAL Y LA RETRIBUCIÓN
ECONÓMICA DE LAS PRÁCTICAS ARTÍSTICAS COLECTIVAS.** Gracias.

DETECTIVE 3000

PIDIENDO **TESTIMONIOS POR LAS REDES** DE LA PAAC...

DETECTIVE 3000

ABRIENDO EL PRIMER CASO...

DETECTIVE 3000 HA RECOPILOADO ESTA INFORMACIÓN:

TESTIMONIS

Quasi mai en convocatòries es contemplen +1 sou. Treballar en col. vol dir dividir el sou d'un :(

TESTIMONIS

Encara em falta per veure una beca amb estada amb possibilitats de ser més d'un per dotació

TESTIMONIS

En un col·lectiu de 2 ja vam començar a trobar problemes a la uni, on no acceptaven treball col·lectiu

Testimonis

com es fa un contracte en col·lectiu?

TESTIMONIS

Factura una persona però després la declaració de renda es una putada

TESTIMONIS

x una curaduria de +/- un any pagaven 400€ d'honoraris a repartir entre dos...

Testimonis

la pregunta es, es paga proporcional? 1px 1 preu 2px es multiplica x2 3px x3????

--- (1) RECONOCIMIENTO INSTITUCIONAL CULTURAL Y RETRIBUCIÓN COLECTIVA.

1.1 Reconocimiento Institucional de las prácticas colectivas.

Las estructuras administrativas y fiscales muestran una falta de reconocimiento y comprensión hacia la profesionalización de los artistas en general. Esto se hace todavía más complejo si se trata en el contexto laboral de las prácticas y producciones colectivas.

La mayoría de los colectivos artísticos están formados por artistas a tiempo parcial o con oportunidades laborales muy esporádicas por múltiples razones, pero la más compartida es la imposibilidad de ser artista a consecuencia de unos rendimientos irregulares y además de tener que pagar mensualmente la cuota de autónomo. Esta situación común a todo el colectivo artístico muestra la imposibilidad de trabajar como artista y vivir de nuestra profesión. De este modo podemos entender la colectivización de lxs artistas como un posible síntoma y defensa de nuestra condición laboral y nuestros derechos.

El cuerpo institucional también muestra un desconocimiento de las dificultades y complejidades concretas que sufren las prácticas colectivas para hacerse sostenibles. La relación de dominación entre quien paga, quien financia y quien trabaja en el sector cultural se ve afectada por las condiciones ya comentadas, impactando mayoritariamente al artista o los colectivos artísticos en la relación laboral.

Si el 80% de artistas no han visto nunca un contrato, ¿cuántos colectivos artísticos habrán experimentado tan solo buenas relaciones laborales? El principio de nuestra experiencia de profesionalización como artistas se realiza a menudo desde las formas colectivas con intenciones de compartir recursos, aprendizajes y proyectos para hacer frente a un contexto de supervivencia y competencia por las oportunidades laborales del sector. Es en este contexto de iniciación donde generalmente aumentan las malas prácticas laborales o cierta explotación de la condición de estudiante de artes para ofrecer una oportunidad de acceso al circuito artístico. También, de artistas que invitan a estudiantes o artistas jóvenes para llevar a cabo una acción colectiva donde solo acaba cobrando el artista profesional y realizando un contenido cultural de grandes dimensiones. Las prácticas colectivas son también espacios que facilitan las posibilidades de explotación y se vuelven potencialmente un buen caldo de cultivo para las malas prácticas.

1.2 Comprensión sobre la función social colectiva.

Hay un desconocimiento sobre la función y el valor de las formas de organización comunitarias. Estas son plataformas de politización, de enunciación, de ayuda, de visibilización, de aprendizaje alternativo y de redistribución de capital, por lo tanto, tienen una razón social por su proliferación y subsistencia colectiva en el contexto cultural al cual participa.

Este desconocimiento contribuye al poco reconocimiento y poca adaptabilidad de las estructuras institucionales, fiscales y laborales de la integración de los colectivos plenamente a estos derechos y servicios.

Las organizaciones comunitarias y colectivas ejercen una influencia positiva en su entorno local, contribuyendo a mejorar la calidad de vida y promover la participación cívica. Esta influencia aumenta las oportunidades de acceso a las prácticas artísticas para aquellos que no son profesionales.

La función social colectiva también está vinculada intrínsecamente a principios éticos de cooperación. Esta ética se basa en valores fundamentales como la solidaridad, la transparencia y la responsabilidad colectiva. El enfoque ético, no sólo refuerza la efectividad de las organizaciones comunitarias en la consecución de sus objetivos, sino que también contribuye a construir una base sólida de confianza y respeto mutuo entre los miembros de la comunidad.

1.3 Alternativa a la predominancia de las lógicas de producción individual.

En las prácticas artísticas y en su contexto formativo, ha predominado la normalización de la individualidad como eje creativo, produciendo un proceso de subjectivación y un contexto cultural dominado por las producciones y las expresiones artísticas individuales.

Esta normalización de la individualidad en el sector artístico pone énfasis en la capacidad de lxs artistas para desarrollar una identidad única y presentar perspectivas "originales" como

marcas atractivas por la industria cultural y el mercado del arte. Esto produce una lógica dominante desde donde se piensan las prácticas artísticas y afecta el acceso de la producción cultural por parte de los colectivos. Un ejemplo muy común es pagarle a un colectivo el mismo que a unx artista, suponiendo que actúa la misma lógica productiva e ignorando las complejidades de los trabajos reproductivos.

La competencia normalizada en el sector artístico a menudo se ve exacerbada por las condiciones precarias que caracterizan nuestro sector. Los artistas se ven obligadxs a competir no solo por su promoción, sino también por las oportunidades limitadas, los recursos escasos y las condiciones laborales inestables.

La inseguridad financiera, la carencia de seguros sociales y las limitaciones en la financiación cultural contribuyen a la precariedad general de lxs artistas. Esto puede generar tensiones entre la necesidad de conformarse con las expectativas establecidas por el mercado y la indomable aspiración de mantener la integridad artística personal.

El estado de competencia dentro del sector artístico se ve a menudo influido por el que puede ser descrito como cierto darwinismo social o por el concepto de meritocracia y selección natural. Por esta razón es importante reconocer y abordar las desigualdades y las limitaciones de este modelo. El establecimiento de prácticas más inclusivas, la promoción de diversidad y el acceso equitativo a los recursos son pasos esenciales para garantizar que la competencia no sea un obstáculo insuperable para la diversidad y la riqueza creativa en el mundo artístico.

1.4 Cobrar en colectivo desde las estructuras de una entidad jurídica.

Por causa de la falta de estructuras y modelos económicos para la actividad en colectivo, es necesario encontrar estrategias de acción política y formas de cooperativismo. El asociacionismo, como una de las posibles vías de actuación, puede ofrecer respuestas ante este paradigma o, al menos, para asentar las bases de estrategia y organización de acción política.

Elegir una forma fiscal para facturar conjuntamente puede resultar complicado. Las asociaciones ofrecen ventajas fiscales, pero porque en lugar de centrarse en la actividad económica, se centran en la razón social y su retorno. El asociacionismo al sector cultural podría resultar el vínculo que conecte el ámbito cultural y artístico a través del retorno social con la ciudadanía. Hay que recordar que el trabajo artístico hecho en entidades jurídicas asociativas no son, de entrada, trabajos de voluntariado y, por lo tanto, pueden ser retribuíbles.

Se recomienda buscar asesoramiento legal y fiscal para saber los procedimientos, las regulaciones y los requisitos requeridos. Como también informarse sobre otras formas como las cooperativas o la comunidad de bienes por autónomos.

//Para más recursos como el Manual de Arte y Legislación click [aquí](#) o el Manual de Buenas Prácticas en las artes visuales click [aquí](#).

Para tener acceso a la Caja de Herramientas para procesos colectivos de TE(N) CUIDADO click [aquí](#).

CASO

TESTIMONIO

Detective 3000, existen las **RELACIONES DE PODER** dentro de los colectivos?

DETECTIVE 3000

PIDIENDO **TESTIMONIOS POR LAS REDES** DE LA PAAC...

DETECTIVE 3000

ABRIENDO EL PRIMER CASO...

DETECTIVE 3000 HA RECOPILOADO ESTA INFORMACIÓN:

Collectius i relacions de poder

En treballs encol·lectiu
sempre he trobat situacions
de poder

Collectius i relacions de poder

S'ha de procurar que el col·lectiu
sigui conscient d'elles però no
són necessàriament dolentes

En mi experiencia trabajamos
bajo iniciativas propias
desarrolladas individualmente y
apoyadas en colectivo. Era muy
fácil que siguiéramos la lógica
"quien más hace, más poder
tiene" e inevitablemente eso se
transformaba en más dinero, más
visibilidad dentro y fuera del
colectivo. Estaba muy cabron, sin
embargo había actividades y
objetivos que trabajamos con
perspectiva de género o
propiamente feminista que nos
ayudaban a repensar-nos

Collectius i relacions de poder

Proyectos sociales,
feministas, queer.... Que a
una no le pagan

Collectius i relacions de poder

També he escoltat:
relacions de conveniència o
relacions de dependència...

Collectius i relacions de poder

El principal problema és la
desconeixença d'aquestes, no per
tenir càrrecs oficials no existeixen

Hay personas que ejercen poder
y no admiten que lo tienen.
Incluso se alteran y se ponen a la
defensiva.

Collectius i relacions de poder

Se reproducen estructuras de
poder (machismo, racismo,
clasismo) en las dinámicas col.

Collectius i relacions de poder

En un proyecto de cine
independiente que se quería
diverso y que no lo logró (perso

Collectius i relacions de poder

nas blancas, con estudios)
se plantearon las cuotas
étnicas. Solucion efectiva ?

--- (2) RELACIONES DE PODER EN LOS COLECTIVOS.

2.1 ¿Podemos llegar a entender el poder de manera regenerativa?

El ámbito colectivo y artístico no es una excepción a las lógicas de poder (clasismo, racismo, machismo, edadismo), ni a las relaciones desiguales que pueden derivar en injusticias o abusos de poder.

Ahora bien, el poder es intrínseco a las relaciones sociales y consecuentemente a las lógicas colectivas. Pero, más allá de anular o negar la existencia de las relaciones de poder, es necesario repensar formas de poder que salgan de una lógica de suma cero. Es decir que el poder trascienda la concepción estática y desigual que entiende este como algo que se tiene o no se tiene y que se acompaña de una forma de ejercicio violento a través de la fuerza.

2.2 ¿Cómo se agencia el "poder sobre" en los colectivos?

Las instituciones y agentes sociales enseñan, reproducen y normalizan estas relaciones de poder "suma cero". Las instituciones y estructuras de relaciones sociales como el núcleo familiar, el trabajo, la escuela, la academia y los medios de comunicación reproducen e incitan un poder disciplinario que se articula alrededor del binarismo inferioridad/superioridad, es decir, un poder sobre.

En el medio artístico, todas estas estructuras de poder o de poder violento, se traducen en ámbitos de clase (accesibilidad a la creación cultural/artística), de género (hypervisibilización masculina en las Artes, e invisibilización e hypersexualización de las mujeres) o estándares coloniales (categorización de Bellas artes o artesanía de prácticas artísticas no occidentales), sumando con todas las otras estructuras de discriminación o dominación.

En este sentido este tipo de poder no sólo fija una estructura desigual, sino que a través de un poder simbólico e insidioso impide que surja conflicto y legitima un orden determinado de poder. Esta forma de poder "sobre" se basa en procedimientos implícitamente aceptados e indiscutibles que, al demarcar las cuestiones susceptibles de decisión de aquellas que no lo son, benefician sistemática y rutinariamente a ciertos individuos y grupos a expensas de otros.

En los colectivos, estas relaciones de poder pueden ser explícitas (jerarquías basadas en género, edad, raza-etnia, capital social y/o económico, cultural) o implícitas (monopolización de la palabra, utilización desmesurada del espacio...). En cualquier caso, establecen y refuerzan una determinada estructura. Además, las relaciones de poder o de violencia en espacios o estructuras que quieren ofrecer alternativas de organización, creación o funcionamiento se vuelven más insidiosas. Es decir que las relaciones de poder o de violencia se manifiestan de maneras más sutiles, pero manteniendo determinada estructura o statu quo.

2.3 ¿Se puede hacer uso del poder para alterar las relaciones de dominación sobre otras?

Ante este presupuesto, es necesario que en los espacios en los cuales se prioricen lógicas colectivas y horizontales, se generen otras maneras de poder contrahegemónico. Particularmente repensando el poder como un componente intrínseco a las relaciones, pero desde un espectro no violento y que salga de una lógica de dominación. Así, el poder contrahegemónico se relaciona con el poder "generativo", es decir el "poder para" y el "poder con" y no el "poder sobre".

Como ya se ha mencionado, en los espacios u organizaciones colectivas alternativas, las relaciones de poder pueden verse menos evidentes que en estructuras donde las relaciones de poder son evidentes o abiertamente aceptadas. Es por eso que es particularmente relevante analizar y examinar a menudo qué relaciones de poder se están formando o asentando en nuestros colectivos, así como imaginar y poner en práctica otras formas de poder.

Para tal, es vital priorizar el entendimiento del poder como aquello que tienen algunas personas para estimular la actividad de otras y elevar su condición: es decir empoderarse. Así como la capacidad de ser y de hacer, de alterar las relaciones o estructuras de poder más que de dominio sobre otros. Haciendo uso del poder como una herramienta que permite cambiar una situación de opresión y no un medio de opresión sobre otras personas.

2.4 ¿Pueden las estructuras deliberativas y dialógicas cambiar las dinámicas de poder?

Una de las herramientas que nos permiten analizar o perturbar las relaciones de poder son los procesos dialógicos o deliberativos (asambleas, debates, puestas en común...). Los procesos deliberativos o dialógicos, dentro del mundo académico se consideran como una herramienta para reducir la desigualdad en la toma de decisiones, y redistribuir el poder (simbólico, cultural...) a través del diálogo.

Ahora bien, el mero uso de tales métodos no asegura un cambio en las dinámicas relacionales. Cómo puede notarse cuando se participa de estas lógicas, existen tendencias expositivas a tomar más o menos la palabra, a utilizar cierto vocabulario antes que otro, a dedicarle más o menos tiempo en una explicación, a introducir referencias en el discurso, a hablar en diferentes tonos e intensidades o incluso a utilizar diferentes acentos. Todas estas idiosincrasias, que parecen carecer de carácter subjetivo, son claves para que el colectivo acabe validando ciertas posiciones, las unas por encima de las otras, en un debate o una asamblea.

Estos factores como el poder de influencia, la elocuencia, el tono de voz (más agudo o grave) o los diferentes idiomas pueden mantener las estructuras de poder existentes reforzando todavía más el privilegio de quiénes ya lo tienen. La habilidad para comunicarse con destreza y dominar el lenguaje pueden otorgar más poder a quien ya lo tenían. Además, las diferencias lingüísticas pueden excluir a otros sectores.

Alice Siu Directora Asociada de Deliberative Democracy Lab, concluye en sus estudios en Stanford, que en un proceso deliberativo el poder de influencia de un hombre blanco, por las referencias que tenemos de las grandes figuras oradoras, será mayor pudiendo tomar toda la atención y volver su argumento central. Remarca en su estudio que aunque tan solo haya un hombre en la deliberación su punto tendría más fuerza que la de todo el resto.

2.5 ¿Qué mecanismos podemos usar para redistribuir el poder dentro de un colectivo?

Sumando, en el ámbito artístico estamos atravesadxs por la hegemonía de las lógicas de representación "individuales". Todavía se habla de colectivos como si fueran propiedad de la figura pública dominante del grupo. Incluso se le da una visión paternalista de aquellos agentes que hicieron posible la constitución y creación del grupo como producción individual. Reduciendo así, a los colectivos como resultado de una brillante acción originaria de un individuo.

Existen ciertas herramientas que nos permiten revelar los mecanismos de poder, así como acercarnos a formas de poder regenerativo. La comunicación no violenta con mediadores de toma de palabra permiten por ejemplo una repartición de la palabra más equitativa. La técnica del "clima general" en los medios colectivos permite a su vez incorporar y normalizar las curas dentro de relaciones laborales o artísticas, al tomar conocimiento del estado emocional/social de cada persona.

//Para tener acceso a la Caixa de Herramientas por procesos colectivos de TÉ(N) CUIDADO click [aquí](#).

Para más recursos sobre nociones de poder regenerativo de Naila Kabeer click aquí y sobre el concepto de poder "por" de Yo Rowlands, click [aquí](#).

Para más información sobre el poder de influencia del discurso de Alice Siu, click [aquí](#).

Para tener acceso al Manual de Buenas Prácticas en Artes Visuales, click [aquí](#).

Para consultar los Estatutos del Artista de la PAAC click [aquí](#).

Para más recursos de buenas prácticas de la PAAC click [aquí](#)//

CASO

TESTIMONIO

Detective3000 por que cuando se trabaja en colectivo aparece una **ESTÉTICA PLURAL?**

DETECTIVE 3000

PIDIENDO **TESTIMONIOS POR LAS REDES** DE LA PAAC...

DETECTIVE 3000

ABRIENDO EL PRIMER CASO...

DETECTIVE 3000 HA RECOPILOADO ESTA INFORMACIÓN:

Muy seguido pasa que una estética de una persona es la raíz de un proyecto colectivo y el resto continúa en esa estética a pesar de querer pasar por procesos de creación estética colectiva

tambien es posible que un grupo de personas se agrupen con motivos esteticos. personas que tengan interés en la misma tecnica que podria derivar en cierta estetica.. tambien esto tiene bastante sentido a efectos practicos de taller... ej ventilacion, ruido, espacio

a vegades sentim que no s'enten la nostra imatge perque no es clara i nitida. al compondre una imatge que contempla moltes veus la seva complexitat augmenta visualment i de significat

també depèn de quins rols s'estableixin. es molt diferent posarse a treballar sense saber qui farà que i aquests es van establint a mesura que es treballa. o en un altre cas que comencis a treballar sabent que x persona es el director de la pel·lícula, i el de maquillatge. (es això també un fer col·lectiu?) (crec q es molt difícil treballar estrictament sense rols, encara que no estiguin escrits i se sobreentenguin)

aquí tb entren temes de accessibilitat, fer comprensible es tb fer accessible a + gent

o maybe es fa un tipus de feina en el qual la estetica tampoc es lo primordial i se li dona mes importancia a una altre aspecte (ej. el fet de reunir-se) i la estetica podria passar a segon pla

Cas 3: Estètica Plural

Cas 3: Estètica Plural

És important no generar una marca identitària que després constrenyi les possibilitats estètiques

Moltes vegades es fa una barreja o collage de les maneres de treballar que té cadascú

--- (3) ESTÉTICA PLURAL:

3.1 Prácticas artísticas regidas por el binarismo fealdad/estético.

Los mundos sensibles y estéticos están históricamente basados en la dicotomía belleza-fealdad que se inscribe en los binarismos que rigen las estructuras socioculturales en las cuales vivimos (hombre-mujer, civilización-barbarie, urbano-rural, válido-inválido...).

Estos binarismos han invisibilizado la diferencia y la diversidad de lo que se vive y entiende por estético. La estética es entonces una categoría conceptual codificada desde los discursos dominantes que se ejerce como dispositivo de marginalización y de exclusión. Así deja fuera de lo que se valora como "bello" a ciertas creaciones comunitarias o producciones colectivas que ofrecen alternativas estéticas plurales. Efectivamente, estas no tienen el mismo reconocimiento estético ni legitimación social como las estéticas individuales o hegemónicas.

El medio artístico reproduce determinadas estructuras de poder y valora ciertas producciones sobre otras. Al ser la categoría de lo "estético" una construcción social comporta una alta carga política, un concepto conducido por determinantes socio-históricos. Se destacan particularmente estándares clasistas sobre el que es hegemónicamente considerado como bello así como determinados estándares coloniales y/o racistas a través de la categorización de "Bellas artes" o "artesanía" de prácticas artísticas no occidentales.

3.2 Las estéticas plurales como apertura relacional y contrahegemónica.

Las estéticas plurales pueden servir para cierta apertura de posibilidades relacionales. Las lógicas de creación y creatividad colectivas posibilitan la revisión de estos mecanismos hegemónicos de producción de aquello sensible así como sus plataformas de circulación. Trabajar lo que se plasma desde la pluralidad, el disenso y las fricciones, permite articulaciones creativas grupales entre lo que nos hace iguales y diferentes.

Esta producción artística colectiva escapa de la lógica individualista que empapa la categoría estética, favoreciendo el proceso de apertura y experiencia comunitaria. La lógica de creación colectiva se inscribe igualmente en un entendimiento del capital, de la técnica y de los conocimientos como colectivos. Así, se deja en un segundo plano la descodificación clara, nítida o hegemónicamente bella para desplazarse hacia un espacio de las relaciones y los vínculos.

De este modo, crear desde la coautoría, las tendencias horizontales y las relaciones entre profesionales y no-profesionales es dar importancia a la accesibilidad del pensamiento y la producción artística.

3.3 Estética colectiva.

Entonces, la creación colectiva cultural permite el desarrollo de obras artísticas frankensteins. Trabajar la estética en conjunto no permite tratarla en base a un régimen único,

porque sino una estética se impondría por encima del resto anulando todo trabajo colectivo. Regir la construcción creativa en base a la normativa de lo "bello" conlleva a seguir la línea individualista que permite reconocer estilos y autorías. Una estética relacional que abandona los cánones ortodoxos y limitadores permite explorar otras estéticas que no se centran tanto en su resultado final, sino más bien, en su proceso.

La relación colectiva y la producción de imágenes o imaginarios no espera una descodificación clara y nítida sino que acontece potencia de apertura y experiencia común.

CASO

TESTIMONIO

Detective 3000, ¿cómo hacer que los momentos de **coágulo o disenso sean más transformativos que conflictivos** en los colectivos?

DETECTIVE 3000

PIDIENDO **TESTIMONIOS POR LAS REDES DE LA PAAC...**

DETECTIVE 3000

ABRIENDO EL PRIMER CASO...

DETECTIVE 3000 HA RECOPILOADO ESTA INFORMACIÓN:

passa tant dins com fora d'un
collectiu. dins del treball
collectiu les opinions diverses
dificulten sovint la feina donat
que es torna mes complexe. tot i
així, frases com "no sobre
problematitzem" deixen
dissidències i malestars enrere
fomentant allò mes acceptat del
moment

fora del collectiu i en relacions
laborals solen aparèixer
personatges fantasmagòrics que
atravesen les persones per tal
d'arribar a un "bon port". un port
que es projecta i no permet
incisions

Coàguls, privilegis i
conformismes

M'he sentit ridiculitzat per
posicionar-me críticament
davant agents institucionals.

Privilegis i conformismes

Cal treballar discordàncies i
malentesos per trobar
punts en comú.

Coàguls, privilegis i
conformismes

en situacions de negociació
penso que hagues tingut
mes influència sent + gent

Privilegis i conformismes

Negar els problemes és
tant negatiu com convertir-
los en el centre.

Coàguls, privilegis i conformismes

La postura defensiva que agfen
majoritàriament els agents institu.
davant el dubte és revelador

--- (4) COÁGULOS, CONFORMISMOS Y PRIVILEGIOS

4.1 El conservadurismo.

Cuando se pone en cuestión un determinado orden (social, político, organizacional) la respuesta es, a menudo, un rechazo hacia este pensamiento crítico por agentes a los cuales la orden en cuestión no les parece problemático o particularmente injusto. Es decir, que en los momentos críticos, se asiste a una polarización entre una parte que busca conservar el statu quo, y otra que busca sacudir una determinada estructura.

En el cuadro de las prácticas colectivas y en los momentos de transición entre un determinado pensamiento, orden o estructura, el proceso dialógico se vuelve un terreno conflictivo, pero puede ser a su vez potencialmente una transformación o cambio con sus justas curas.

4.2 Gubernamentalidad y sostenibilidad.

Los procesos dialógicos comportan los conceptos de "gubernamentalidad" y/o "sostenibilidad". Estos términos son los que permitirán conectar el espacio de la resistencia con la dimensión "ética", como puede ser: consensuar estando en disenso.

El consenso del disenso se trata de una aproximación hacia el terreno común que entiende las perspectivas múltiples y los acercamientos disidentes no como contrarios u opuestos sino como complementarios. El consenso de saber que nunca podremos encontrarnos en un "consenso global" que se proyectaba unificador y silenciador permite, ahora, múltiples acercamientos y respuestas.

Dar una contestación consensuada comporta anular la pluralidad de las opiniones. De manera clásica o tradicional, se entiende que replicar unánimemente en una deliberación aumenta la cohesión del conjunto, pero lejos de acercar puntos, se cancelan posiciones para legitimar las que normalmente ya están más aceptadas y resultan menos problemáticas.

4.3 Consenso de disenso.

Este cambio de perspectiva en la noción del poder del discurso facilitará integrar las líneas de fugas en los "procesos de subjetivación" y permite a su vez nuevas maneras de pensar, actuar y sentir.

Las buenas prácticas articulan las técnicas de poder y las técnicas de sí mismo (de puesta en cuestión de sí y su propio entorno) hacia un tipo de resistencia tanto ética como política que subvierten las organizaciones de poder estabilizadas localmente y, por lo tanto, afectan de una manera transformadora las posibilidades de acción de los otros.

La potencia de la colectividad en el contexto artístico puede articular un uso crítico del pensamiento sobre aquellas fuerzas que abusan de las relaciones de dominación.

La producción de imaginarios y de modas de vida alternativos exploran el desarrollo de dispositivos sociales varios que sacuden los privilegios o los coágulos institucionales que se instalan en la pasividad política de cambio.